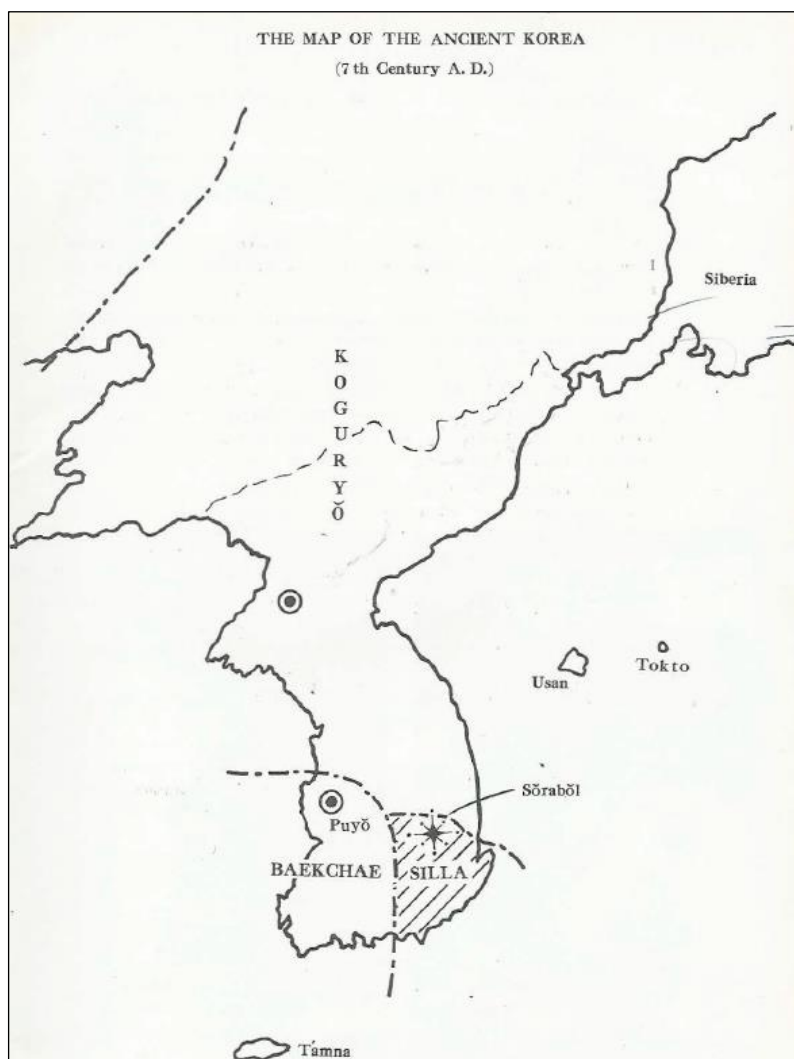

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΑΕ KWON DO

(Από το βιβλίο ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΤΑΕ KWON DO, του Choi Hong Hi)

Περίπου πριν από 1400 χρόνια (κατά την διάρκεια του 7^{ου} αιώνα μ.χ.), η χερσόνησος Κορέα ήταν χωρισμένη σε 3 βασιλίες: Silla (Σίλλα), Koguryō (Κογκουριό) και Baekchae (Μπάεκ Τσέ). Το βασίλειο Σίλλα που ήταν και το μικρότερο από όλα υπέφερε από μόνιμες επιδρομές καθώς και επιβαρύνσεις από την μεριά των δύο δυνατών γειτόνων του, στον Βορρά και στην Δύση.

Ο 24^{ος} βασιλιάς του βασιλείου Σίλλα, Τσιν Χάνγκ (Chin Hūng), κατά την διάρκεια της κυριαρχίας του, δημιούργησε μία νεανική ομάδα «εκλεκτών» πολεμιστών η οποία ονομάστηκε Χουαράνγκ-Ντο (Hwarang-Do).

Αυτό το πολεμικό σώμα δεν εξασκούσαν μόνο πάνω στα συνήθη πολεμικά συστήματα με όπλα, όπως το ακόντιο, το τόξο, το σπαθί και ο γάντζος, αλλά επιπλέον στην πνευματική και σωματική πειθαρχία και σε διαφορετικά είδη της

μάχης με τα χέρια και τα πόδια. Οι Χουαράνγκ-Ντο σεβόντουσαν τις αξίες της τιμής, της πίστης και της ηθικής ενώ ταυτόχρονα τους άρεσε η ποίηση και η μουσική.

Για την ενδυνάμωση-δόμηση του σώματος ανέβαιναν σε απόκρημνα βουνά, κολυπούσαν κατά την πιο κρύα περίοδο του χρόνου σε ορμητικά ποτάμια και αντιμετώπιζαν θαρραλέα κάθε είδους δυσκολία, ώστε να είναι προετοιμασμένοι για την υπεράσπιση της πατρίδας τους. Σαν βασική ιδέα και σαν σύνθημα του ιπποτικού τους καταστατικού, είχαν δημιουργήσει ένα κώδικα, που αποτελούνταν από 5 κανόνες συμπεριφοράς τους οποίους είχε πλάσει ο σπουδαίος βουδιστής μοναχός και λόγιος της χώρας, ο Βον Κανγκ (Won Kang):

1. Να είσαι πιστός στον βασιλιά σου
2. Να υπακούς τους γονείς σου
3. Οι φίλοι πρέπει να συμπεριφέρονται με τιμή ο ένας προς τον άλλο
4. Να μην εγκαταλείπεις ποτέ τον αγώνα
5. Μην αφαιρείς ποτέ μία ζωή χωρίς λόγο

Οι Χουαράνγκ-Ντο (Hwarang-Do) έγιναν γνωστοί για το θάρρος τους και την αγωνιστικότητα τους σε όλο το βασίλειο και κέρδισαν τον σεβασμό ακόμα και των πιο σκληρών τους εχθρών.

Η δύναμη που πήραν από τον σεβασμό στους κανόνες τους, τους καθιστούσε ικανούς για ηρωικά κατορθώματα που πέρασαν στην σφαίρα του θρύλου. Πολλοί από αυτούς τους ανδρείους νέους πολεμιστές πέθαναν στο άνθος της ηλικίας τους πάνω στο πεδίο της μάχης, μερικοί μόλις στα 14 ή στα 15 τους χρόνια.

Το πέτρινο άγαλμα του Κουγκάνγκ-Γιούκσα (Kumkang-Yuksa), ενός φημισμένου πολεμιστή στην Σουκουλάμ (Sukulam), σκαλισμένο σε σπήλαιο την εποχή της δυναστείας Σίλλα .

Παρατηρήστε τις ομοιότητες στην κίνηση του Κουγκάνγκ-Γιούκσα και της σημερινής μορφής κίνησης του Tae Kwon Do.

Η εμφάνιση σφιχτής γροθιάς, η τεντωμένη σε σχήμα μαχαιριού παλάμη και τα δυνατά πόδια που πιθανόν ήταν αποτέλεσμα σκληρής προπόνησης.

Ακολουθώντας, μέσα από τα ηρωικά τους κατορθώματα, ενέπνευσαν τον λαό του βασιλείου Σίλλα να ξεσηκωθεί και υπό τη αρχηγία του στρατηγού των

Χουαράνγκ-Ντο, Κιμ Γιου Σιν (Kim Yu Sin) ενώθηκε για πρώτη φορά στην ιστορία η χερσόνησος της Κορέας το 668 μ.χ.

Υπάρχουν πολλές ιστορικές αποδείξεις ότι την περίοδο αυτή υπήρχε μία φόρμα μάχης που χρησιμοποιούσε τα χέρια και τα πόδια, και στο Silla και στο Koguryō. Μερικές από τις θέσεις ομοιάζουν με τις τεχνικές του Τάεκ Κιόν (Taek Kyon) και του Ζίου-Ζίτσου(Jujitsu).

Οι πολεμιστές του Χουαράνγκ-Ντο έδωσαν όπως φαίνεται μία νέα διάσταση σε αυτήν την πρωτόγονη τέχνη του αγώνα με τα πόδια, έτσι ώστε την έκαναν μία πολεμική τέχνη και της μετέδωσαν τις βασικές αρχές των Χουαράνγκ-Ντο. Οι νέες πνευματικές και επίσης φυσικές αρχές-θέσεις εξύψωσαν τον αγώνα με τα πόδια σε μία τέχνη.

Την εποχή των Χουαράνγκ-Ντο, η γνήσια και πρωτόγονη τέχνη του αγώνα με τα χέρια, που ονομαζόταν Σου Μπακ-Γκι (Soo Bak-Gi) ήταν ιδιαίτερα δημοφιλής μεταξύ των απλών ανθρώπων στην δυναστεία Koguryō. Ο λαός είχε σε μεγάλη υπόληψη το Σου Μπακ-Γκι. Κατά τις γιορτές του Νταν-Ο (Dan-o Festival), (στις 5 Μαΐου σύμφωνα με το σεληνιακό ημερολόγιο) και με την ευκαιρία των γιορτών στο μέσο του καλοκαιριού (15 Αυγούστου κατά το σεληνιακό ημερολόγιο) λάμβαναν χώρα διαγωνισμοί Σου Μπακ-Γκι μαζί με κορεάτικους αγώνες πάλης, διελκυστίδα, άλμα και Τζέκι-Τσαγκί (Jeki Chagi).

Η τοιχογραφία στον τάφο του Kak-je δημιουργημένη κατά την εποχή του San-Sang, του δέκατου βασιλιά του Koguryō, απεικονίζει μία μονομαχία Soo Bak-Gi. Για μία ακόμη φορά προσέξτε τις ομοιότητες αυτών των τοιχογραφιών με τους ιπτάμενους μαχητές του Tae Kwon Do

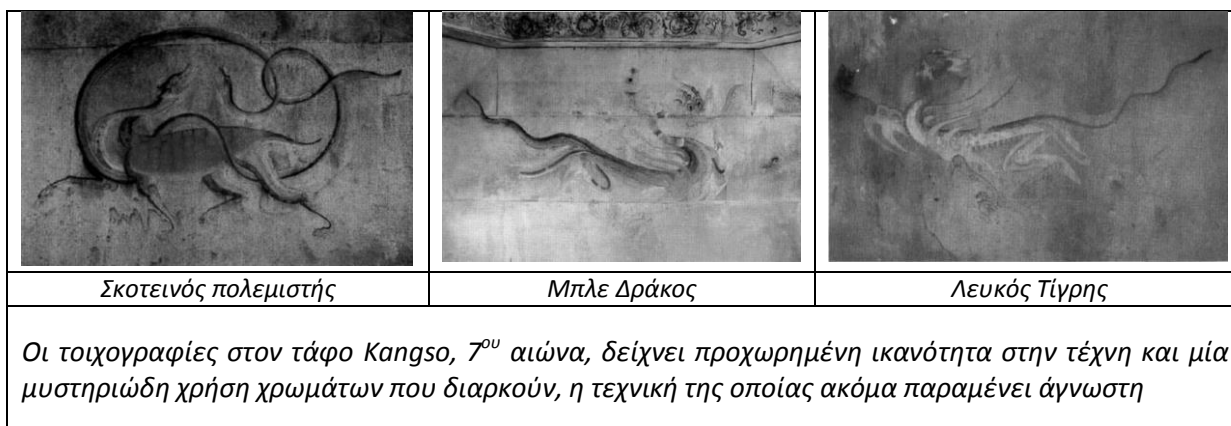
Ο γνωστός Κορεάτης ιστορικός Δρ. Ντάνγιε Σιν Χάε Χο (Dr. Danjae Shin Chae Ho), στην μελέτη του για την αρχαία Χοσούν (Chosun), περιγράφει διαγωνισμούς θάρρους και επιδεξιότητας, οι οποίοι διεξάγονταν κάτω από εξαντλητικές συνθήκες. Χοροί με σπαθιά και συγκεκριμένα είδη αθλημάτων του νερού λάμβαναν χώρα σε παγωμένα ποτάμια για να δοκιμαστεί το θάρρος και η επιμονή των συμμετεχόντων. Διαγωνισμοί στην τοξοβολία και στο Τάεκ Κιόν (Taek Kyon) διοργανώνονταν προς δοκιμή της επιδεξιότητας και της δύναμης.

Ο νικητής στο κυνήγι-κυνηγητό έπαιρνε τον τίτλο του Σον-Μπι (Son-Bi). Οι προαναφερθείσες ιδιότητες θεωρούνταν ως απαραίτητες προϋποθέσεις για τον καθένα πολεμιστή και ο νικητής τύγγανε μεγάλης εκτίμησης από όλους. Ο Δρ. Ντάνγιε (Dr Danje) αναφέρει επιπλέον ότι η τέχνη του Σου Μπακ-Γκι (Soo Bak-Gi) μεταφέρθηκε τελικώς στην Κίνα με το όνομα Κβον Μπαπ (Kwon Bup) και επίσης στην Ιαπωνία σαν μία παραλλαγή Ζίου-Ζίτσου.

Με την σπουδή των ιστορικών ντοκουμέντων για τις πολεμικές τέχνες στην Κορέα, ανακαλύπτουμε ότι ο τρίτος βασιλιάς της δυναστείας Γι (Yi) (1401-1408), στρατολογούσε ένθερμους ειδικούς στο Ταε Κιόν (Taek Kyon), στο Σίρουμ (Sirum) (κορεάτικη πάλη), στην πετροβολία, την τοξοβολία και στο Σου Μπακ-Γκι, για να δημιουργήσει έναν ισχυρό στρατό.

Πολλά ιστορικά τεκμήρια δείχνουν ότι μεμονωμένα είδη του ανοιχτού αγώνα με τα χέρια πέρασαν στην Ιαπωνία και από εκεί έγιναν η βάση του καράτε και του Ζίου-Ζίτσου.

Οι κορεάτες Χουαράνγκ-Ντο πολεμιστές θα μπορούσαν να είναι οι πρόδρομοι των περίφημων γιαπωνέζων Σαμουράι. Στο βιβλίο του «Αυτό είναι το Καράτε» (This is Karate) ο Ματουτάτσου Ογιάμα (Matutatsu Ogama), ένας γνωστός γιαπωνέζος ειδικός του καράτε στην Ιαπωνία, αναφέρει ότι η ετυμολογία της λέξης «Καρα» μπορεί να έχει προέλθει από τη χώρα Καρα στην νότια κορυφή της χερσονήσου της Κορέας.

SOO BAK-GI ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ ΚΟΡΥΟ (KORYO)

Σε μία άλλη ενδιαφέρουσα μελέτη, στο βιβλίο του Δρ. Άνγια Σαν (An Ja San) για την αρχαία Κορέα με τον τίτλο Χοσούν Μοοσα Γιονγκουν Ουν (Chosun Moosa Yongoung Jun), μία βιογραφία Κορεατών πολεμιστών, αναφέρει ο συγγραφέας ότι το σχολείο Γιο Σουλ (Yoo Sul), το οποίο θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει κανείς

σήμερα ως Ζίου-Ζίτσου, ήταν εκείνο τον καιρό γνωστό με το όνομα Σου Μπακ-Γκι ή Τάεκ Κιόν.

Κάθε χρόνο τον Μάιο, ο ίδιος ο βασιλιάς φρόντιζε να διοργανώνει ένα διαγωνισμό άοπλου αγώνα, στο Κακ-Χοβ περίπτερο (Kak Chon Pavilion) πάνω στα βουνά Μα Αμ (Ma Am). Ο νικητής του διαγωνισμού καταλάμβανε ένα σημαντικό πόστο στην κυβέρνηση. Ο βασιλιάς έθεσε υποχρεωτική την συμμετοχή όλων των στρατιωτών σε αυτούς τους αγώνες. Τρεις νικητές τέτοιων διαγωνισμών, δηλαδή ο Λι Γι Μιν (Lee Yi Min), ο Γιανγκ Γιονγκ Μπο (Jang Joong Boo) και ο Σα Κιανγκ Σουνγκ (Sa Kang Sung) έγιναν αργότερα κατά τη διάρκεια της δυναστείας Κόρυο (Koryo) καθοδηγητές στρατηγού. Κατά τα φαινόμενα ο βασιλιάς είχε ένα γνήσιο ενδιαφέρον για αυτή την τέχνη.

Υπήρχαν 25 βασικές κινήσεις και θέσεις, τις οποίες έπρεπε να κατέχουν οι εξασκούμενοι σε αυτή την τέχνη. Αυτές οι θέσεις συνδέουν τεχνικές των χεριών, των ποδιών, του άλματος, της πτώσης, του γλιστρήματος και της κίνησης-αναπνοής. Στη συνέχεια παρατίθενται χωριστά οι θέσεις:

Chil Sung Kwon	Hyon Kak Hu Sa
O Hwa Yu Sin	Joong Sa Pyong
An Hwal Chok	Jam Joo
Dang Doo Po	Gyo Hang
Yo Dan Pyon	Do Chok
Il Lyong Bo	Ki Go
Go Sa Pyong	Ha Sap
Do Gi Yong	Bok Ho
Mae Bok	Do Sap
Gwa Ho	Soon Ran Joo
Goo Yoo	Tam Ma
Gum Nal	Yo Ran Joo
Po Ga	

Αναμφίβολα το Silla και το Koguryō σηματοδότησαν μία άνθηση των πολεμικών τεχνών στην Κορέα. Παρόλα αυτά όμως, λίγο αργότερα οι δυναστείες αυτές απέκτησαν αντιμιλιταριστικές απόψεις. Λόγω αυτού, άρχισε μία περίοδος κοινωνικής ευεξίας και λογοτεχνικής αύξησης, ταυτόχρονα όμως οτιδήποτε είχε να κάνει με τον στρατό υποτιμήθηκε. Περί το τέλος της δυναστείας Γι (Yi) οι πολεμικές τέχνες φαίνονταν να έχουν εξαφανιστεί.

Το τελειωτικό χτύπημα ήρθε με την Ιαπωνική κατοχή (1909-1945) κατά την διάρκεια της οποίας η εξάσκηση όλων των πολεμικών τεχνών ήταν απαγορευμένη.

Το Ταε Κιόν (Taek Kyon) εξασκούσαν κρυφά από μερικούς αφοσιωμένους «γενναίους» και μεταδίδονταν σε ένα μικρό αριθμό μαθητών. Υπέρμαχοι της τέχνης όπως ο Σονγκ Ντουκ Κι (Song Duk Ki), ο Χαν ΙΙ Γιόνγκ (Han II Dong) και μερικοί λίγοι, κατάφεραν να κρατήσουν την τέχνη ζωντανή.

Μετά την απελευθέρωση της Κορέας το 1945 δημιουργήθηκε στις 15 Ιανουαρίου 1946 ο στρατός της νέας δημοκρατίας της Κορέας. Ένας νέος ανθυπολοχαγός με το όνομα Χοι Χονγκ Χι (Choi Hong Hi) ο οποίος μόλις είχε απελευθερωθεί από ένα Ιαπωνικό στρατόπεδο αιχμαλώτων, άρχισε να εκπαιδεύει μερικούς από τους στρατιώτες του στις γνωστές για αυτόν πολεμικές τέχνες. Τα υπόλοιπα φυσικά είναι η ιστορία που αποτέλεσε αυτό που είναι σήμερα γνωστό ως Tae Kwon Do.

Το έτος 1955 επιλέχθηκε από μία επιτροπή από δασκάλους, ιστορικούς και άλλες γνωστές προσωπικότητες το όνομα Tae Kwon Do σαν νέος χαρακτηρισμός για την εθνική πολεμική τέχνη. Το όνομα που έδωσε ο στρατηγός Choi επιλέχθηκε ομόφωνα καθώς περιγράφει την τέχνη με εύστοχο τρόπο: Tae (χέρι), Kwon (πόδι), Do (τέχνη). Αυτό το νέο όνομα δεν είχε μόνο μεγάλη ομοιότητα με το παλιό όνομα Τάεκ Κιόν (Taek Kyon), αλλά έδινε ταυτόχρονα στην τέχνη μία νέα εθνική νότα, καθώς τα υπάρχοντα ονόματα Ντανγκ Σοο (Dang Soo) και Κονγκ Σου (Kong Soo) υποδήλωναν Κινεζικές ή Ιαπωνικές πολεμικές τέχνες.

Οι μακροχρόνιες έρευνες και βελτιώσεις του στρατηγού Choi, οδήγησαν στο στυλ Chang-Hun (Τσανγκ Χαν) από το όνομα του πρωτουργού του Tae Kwon Do. Αν και αυτό το στυλ είναι βασισμένο κυρίως στο Taek Kyon, Soo Bak-Gi και σε τεχνικές καράτε, προστέθηκαν ακόμη αμέτρητες τεχνικές, κυρίως ποικίλες τεχνικές χεριών και τελειοποίηση των τεχνικών των ποδιών. Το στυλ Chang-Hun βασίζεται σε 24 Χιόνγκ (Hyong), το καθένα από τα οποία ολοκληρώθηκε και εκλεπτύνθηκε από τον Χοι Χόνγκ Χι (Choi Hong Hi) και τους συνεργάτες του, από αυτό που απαιτείται για μία άσπρη ζώνη, όπως το Τζον-Τζι χιόνγκ (Chon-Ji Hyong) μέχρι το υψηλότερο Τονγκ ΙΙ (Tong II).

Μετά από 1400 χρόνια έχει φτάσει πια η κορεατική πολεμική τέχνη στο πιο ώριμο σημείο της και έχει εξαπλωθεί από μία μικρή ομάδα ευγενών πολεμιστών σε εκατομμύρια ασκούμενους σε πάνω από 60 χώρες . Ο συνδυασμός από παλιές κλασσικές τεχνικές μαζί με τις νέες τροποποιήσεις, οδήγησε σε ένα νέο είδος αυτοάμυνας και πνευματικής άσκησης που στο σημερινό κόσμο δεν βρίσκει κανείς όμοιο του.

**Η παραπάνω ιστορική αναφορά δημοσιεύτηκε πρώτη φορά στο εβδομαδιαίο περιοδικό της καθημερινής εφημερίδας Chosun, από τον Δρ. Lee Sun Kun, πρόεδρο του Πανεπιστημίου Kyung Puk, το 1969, ο οποίος είναι ένας από τους πιο σπουδαίους ιστορικούς της Κορέας.*